

A Költészet Napjára

József Attila versei

Tavaszi ének

Éneklek a tavaszt, a fényt,
bimbózó ifjú zöld reményt,
szerelmes szívem sóhaját
s csitítgatom szegényt,
nekem nyílik minden berek
– a vérem játékos gyerek –
s a Nap élém hajol
és rám kacag, milyen ravasz
– ó, pompa, szín, ó, dús Tavasz! –
csak Márta nincs sehol.

Havas telekre zsenge fű,
a szellő nádi hegedű,
rügyeznek ifjú lányszívek,
az arcokon derű!
Csikó nyerít szerelmi vést
s a torkom fölkiáltni kész:
– Vén Földünk hogy forog!
S a kék ég is milyen magas,
– ó, pompa, szín, ó, dús Tavasz! –
reá ha gondolok.

Itt ékes, hímes szőnyegek,
ott északon a bús hegyek,
hol nem gondolnék rá soha...
de arra nem megyek...
– Rikolts, dalolj szegény torok:
– Ihaj, a Földünk hogy forog!
Ihaj, szerelmi láz!
Míg jó a Tél, ki béhavaz
– ó, pompa, szín, ó, dús Tavasz! –
s a halál citeráz.

Tavaszi labdajáték

Piros labdámat föl-fölhajigálok,
most néked játszom, néked egyedül.
Által a halk, mosolyos violákon,
szépséged kristályablakán belül,
ó, nézd a labdát, álom-égbe szállón
nem napsugáron, szemeden hevül,
szép fénye, mint eső után a márvány
szűz tóruv visszacsillan a szivárvány.

Ó, nézd a labdát, hogy suhan zuhanva,
mily fürgén szökken mindig újra fel!
Hajolj ki, hogy mosolyvirágid-hamva
libbenjen véle égi útra el,
ne vess, ne vess, hogy száll s hull víg iramba,
míg suhanása halkán énekel,
ne vess, s ne tudd, hogy majd szétszaggatom már
gyötört szívem virágos ablakodnál.

Nem kérem, hogy virágid főmre fonjad,
csak mosolyogj ó, csak tovább ne menj,
mert nagy bús kedvem szürke verssé fonnyad:
angyal nélkül mit érhet még a menny?!
Mert istene leszel bár bánatomnak,
borba vetem sebesre mart szívem:
ragadja vad folyója tépett labdám,
míg sírok, játékot s szemet siratván.

Tavasz van! Gyönyörű!

Tavasz van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
a vén Duna karcsú gőzösökre gondol,
tavasz van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
mezei szagokkal a tavaszi szél.

Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!

Tavasz van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mit beszélés? korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel –
a mi tüdönkből száll ki a tavaszi szél!

Április 11-én, József Attila születésnapján ünnepeltük a Költészet Napját.